

giste barnløse Andragere Indfødsret, ligesom Landssthingsudvalgets Flertal nu vil opstille som ufravigelig „Betingelse for Indfødsrets Meddelelse“ en saadan Ubefaling, saa at altsaa herefter Indfødsretten skulde negtes Enhver, der ikke var anbefalet af vedkommende Kommunalbestyrelse, om han end iøvrigt var nok saa vel anbefalet af mange troværdige Medborgere, samt i fuldeste Maal viste sig værdig til Indfødsret i alle andre Henseender. En saa streng Fordring er ikke hidtil fremfat, og der kan paavises idetmindste et temmelig nyt Tilfælde, i hvilket Rigsdagen for sit Vedkommende har meddelt Indfødsret til Nogen, som savnede den kommunale Bestyrelses Ubefaling (se Rigsdagstidenden 1878—79 Tillæg A., Sp. 1129, Nr. 2, Andersson, om hvem Fredericia Byraad ikke kunde udtale sig „af Mangel paa Kjendskab til Andrageren“, hvorfor man nøiedes med den — alt andet end positive — Ubefaling fra Byfogedkontoret, at „der intet Ufordelagtigt er Politiet bekendt om Ansøgeren“); at dette Tilfælde ikke blev overset under Lovforslagets omhyggelige Prøvelse i det tilbids som nu sammenfatte Landssthingsudvalg, ses af den af samme den 22de Oktober 1878 afgivne Betænkning (Sp. 3); men, uagtet der altsaa ikke forelaa „en positiv, anbefalende Erklæring fra Byraadet“, ja, ei engang nogen saadan fra Byfogden og Politimesteren, indstillede Udvalget dog Lovforslaget „til uforandret Vedtagelse“. Heller ikke i Folkethinget forblev Savnet af Byraadets Ubefaling ubemærket, men dette Thing pleier overhoved i sit Skjøn at lade sig veilede af „det samlede Indtryk af alle Dølysningerne“, saaledes som dette nærmere er udvillet af nærværende Udvalg i den under 14de December 1882 afgivne foreløbige Betænkning paa dennes 4de, 5te og 6te Spalte (Tillæg B., Sp. 78—80).

Man vilde beklage, om Folkethinget tiltraadte den Opfattelse, at de Punkter, hvorom man i Overensstemmelse med Indenrigsministeriets Cirkulære af 23de Juni 1879 kræver Dølysninger, skulde være ligesaa

mange ufravigelige Betingelser, uden hvilkes Fyldestgjørelse i Et og Alt Indfødsret fremtidig ikke kunde meddeles Nogen. Det vilde nemlig være det Samme som at ophøje en ministeriel Skrivelse, tilsigtende at veilede dels underordnede Myndigheder, dels Andragere om Indfødsret, til Rang af en Lov, der skulde være bindende Rettefærd for Afstemninger i Rigsdagen, naar den udøvede sin lovgivende Virksomhed i Henhold til Grundlovens § 51. Vel maa det antages, at Rigsdagen billiger, at det ministerielle Cirkulære, som hvert 5te Aar kan ventes udstedt, og som den oprindelig selv har foranlediget af Hensyn til mulige Andragere (Rigsdagstid. 1873—74, Till. B. Sp. 87—88), kræver omtrent de Dølysninger, som de 7 Punkter nævner, men noget Andet er det at opfatte dem som „af begge Thing vedtagne Regler for Indfødsrets Meddelelse“, hvilke skulde binde Rigsdagens fri Skjøn i de enkelte Tilfælde. Man vilde beklage, om en sliq Opfattelse af de krævede Dølysninger om Andragere fremtidig skulde gjøres gjældende som Betingelser for Indfødsrets Meddelelse, saa meget mere som Rigsdagens begge Thing og Regjeringen gennem en lang Praxis synes at have arbejdet sig saaledes sammen, at der i Tidernes Løb aldeles naturlig har dannet sig en Række almindelige Grundsætninger til Veiledning ved Indfødsrets Meddelelse, hvorfor ogsaa Udvalget i Begyndelsen af den foreløbige Betænkning af 14de December 1882 kunde udtale sin Glæde over, „at der kun fandtes saa saa tilbagestaaende Uoverensstemmelser imellem de Grundsætninger, som det ene eller det andet Thing pleier at følge“. Det var beklageligt, om det frugtbare Samarbejde paa dette Omraade fremtidig skulde blive vanskeligt.

Man haaber imidlertid at være i Overensstemmelse med Folkethinget, naar man udtaler, at dette Thing er i sin fulde saavel juridiske som moralske Ret, naar det for sit Vedkommende fastholder, at en Andrager, om hvis Værdighed til Indfødsret der iøvrigt